Коли, здається, час вмира
І відчай огортає душу,
Я згадую – коло двора
Росла колись старезна груша,
їй сто віків... По ній роки
Уздовж і впоперек ходили,
Коріння зжерли хробаки,
Вітри грозовиським кадили.
А ми, жаліючи її –
Стара ж бо, дихає на ладан,–
Гойдались хвацько на гіллі
Молодшого – що поряд – саду.
А груша думами століть
Беззвучно у собі зітхає,
Уже й не диха, й не скрипить,
І раптом – знову зацвітає...